

Și totuși, pe cine au salvat liberalii? „Țara” sau PSD-ul?...

Cezar Adonis
Mihalache

Au venit la guvernare cu un risc asumat... Dar au venit să salveze ceva... Sau pe cineva, pentru că nici ei nu prea înțelegeau la acel moment ce se întâmplă... Li s-a spus să intre la guvernare „cu orice preț”, să-și riște imaginea, poate și soarta, nu ca acronim de partid, ci poate chiar ca doctrină, pentru că eram în pragul unui derapaj major și, mai ales, al primirii ca țară a unei decizii europene de sancționare...

Și totuși, de ce au preluat liberalii guvernarea, nu fără a se întreba dacă vor putea gestiona situația lor electorală (deh!, sacrificiul înseamnă sacrificiu!), ci fără a vorbi țării despre dezastrul ce va urma PSD-ului?... Mai ales că știau că vor avea de manageriat o viitoare situație de criză generată de inevitabila declanșare de către Comisia Europeană a procedurii de deficit bugetar excesiv... Și au știut pentru că toate încercările lor de a „vorbi” electoratului duceau în acest sens... Doar că, în loc să spună lucrurilor pe nume, au lăsat toate comunicările la nivelul unor timide sugestii, lipsite de un minim conținut. Lucru valabil inclusiv în privința creșterii vârstei minime de pensionare (și nu va fi nici o surpriză ca extinderea acestei limite la 70 sau chiar 75 de ani să se găsească în planul de supraveghere a României, specific procedurii de deficit excesiv), dar și rostogolirea și încercarea de a impune fracționarea procentului de 40 la sută pentru creșterea pensiilor.

Liberalii nu știu să comunice... Deși, din primul minut al intrării la guvernare, ar fi trebuit să prezinte tabloul real lăsat de social-democrați și urmările, predictibile la acel moment, al sancțiunilor la care trebuia să ne așteptăm... Dacă ar fi venit cu aceste explicații, e drept, greu de găsit personaje credibile și mai ales pregătite să facă față mașinărilor de dezinformare ale PSD-ului!, dacă PNL ar fi pus preluarea

guvernării sub semnul salvării procesului de europeanizare a țării, poate că astăzi lucrurile ar fi arătat altfel. Iar guvernarea liberală ar fi fost privită măcar ca una de sacrificiu...

Dar așa, pare că PNL a tăcut pentru a salva mai mult onorabilitatea social-democraților. O „onorabilitate” ce se va traduce în procente electorale în favoarea PSD dacă nu se va schimba ceva în forma de comunicare a liberalilor! Deja este destul de târziu pentru ca PNL să mai recupereze pe linia comunicării. Pentru că, acum, orice încercare de a explica țării „moștina” pe care au lăsat social-democrații la nivel macroeconomic va fi tratat, ironizat ca fiind veșnica scuză pe seama „grelei moșteniri”. De fapt, PNL nu prea mai poate acuza direct PSD-ul, au trecut deja prea multe luni de guvernare... Mai ales că nu a răspuns nici măcar la cea mai importantă întrebare: de ce a intrat la guvernare? Un răspuns de care avea nevoie electoratul. Nu analiștii, nu media, nu restul clasei politice...

Pe fond, PNL s-a comportat aiuritor de neglijent... Nu cu finanțele țării, nu cu economia, nu cu încetinirea vitezei de erodare a imaginii de țară, ci tocmai cu aceia care contau cel mai mult: alegătorii. Lor trebuiau să li se adreseze. Dar a venit la guvernare de parcă simpla rocadă, simpla prezență, ar fi fost de ajuns pentru ca CE să nu mai declanșeze procedura de deficit bugetar excesiv...

Și poate că, peste ani, momentul preluării guvernării va fi privit la adevărata lui valoare. Căci, oare ce ar fi fost dacă anunțul de declanșare a procedurii de deficit excesiv ar fi venit chiar sub o guvernare PSD? Am fi riscat, nu doar un tășism de mahala la adresa Europei, cu marotele dragodăncilizate, ci poate chiar momentul unui apel populist la un „roexit”, justificat, nu-i așa?!, de impertinența Europei de a corecta guvernarea de tip pomanagist a social-democraților.

Acum însă, PSD a

primit poate cea mai bună „muniție”... Iar ceea ce ar fi trebuit să-i fie un glonț de eliminare definitivă de pe scena politică (deși ar fi făcut orice să rămână acolo, inclusiv să ducă țara la limita unui „exit” european) va fi folosit ca muniție în campania sa anti-liberală. Pentru că va fi suficient să latre pe tema faptului că dacă ar fi rămas la guvernare, România nu ar fi ajuns în procedura de deficit excesiv! Și ar fi fost și crezuți la nivelul electoratului pentru că ar fi știut să se ferească de „detaliile” macroeconomice, tehnice, pe care deși nimeni nu stă să le asculte, PNL tot încearcă să le prezinte (nici măcar să le explice) prin puținii lui „comunicatori”, care, adesea, mai rău complică lucrurile, știut fiind și faptul că în opoziție nu trebuie decât să acuzi, să lansezi „petarde”, puterea, în schimb, trebuind să și demonstreze ceea ce spune!...

Ce înseamnă pentru populație această procedură de deficit bugetar excesiv (declanșat în temeiul art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene)? Poate dincolo de veșnicul exercițiu al strănerii „curelei”, lucrul cel mai important este „deplasarea” unei mari părți a deciziilor de guvernare financiară către UE... Practic, încă o pierdere (temporară, e drept, până la ieșire din deficit) a unei părți din propria decizie în actul de management guvernamental. Pentru că de acum Comisia Europeană, și s-ar putea să fie mai dură decât FMI-ul în timpurile lui de supraveghetor coercitiv al finanțelor României, va trebui să aprobe fiecare pas pe care vrem să-l facem. Și nu va accepta poate decât măsuri de austeritate, în care înghețarea creșterii pensiilor, la pachet cu creșterea vârstei de pensionare și interzicerea cumului salarii-pensii, să reprezinte doar răul cel mai mic...

Pe când recuperarea patrimoniului economic românesc?!...

Ionuț
Tene

După ce Bulgaria ne-a luat fața, cu desprinderea de România privind accesul în Schengen și scăparea de raportul MCV, țara vecină ne oferă o nouă lecție de demnitate și de interes economic național. Parchetul general de la Sofia a început anchetarea dură a marilor privatizări de după 1990, o formă de escrocherie între clasa politică moștenitoare comunismului și companii străine susținute de către marile puteri. Bulgaria a pierdut capitalul autohton, dar astăzi e hotărâtă să pedepsească pe cei care au participat la marele jaf național. Procurorul general din Bulgaria, Ivan Geshev, a cerut o revizuire completă a întregului proces de privatizare din timpul tranziției țării de la comunism la democrație, potrivit unui comunicat al procurorului. Ancheta privatizărilor post-comuniste trebuie să aprobe controlul efectuat de către ministere, agenții și alte instituții de stat responsabile pentru privatizare, se arată în comunicatul procurorului general. Ancheta ar trebui să includă toate tranzacțiile privatizărilor, plățile efectuate, indiferent de tipul mijloacelor de plată, precum și toate acțiunile întreprinse pentru efectuarea supravegherii post-privatizare. Agenția de Stat pentru Securitate Națională va trebui să stabilească dacă penalitățile, dobânzile, indemnizațiile și garanțiile bancare prevăzute în contractele de privatizare au fost colectate în caz de neplată parțială sau totală. În această privință, ar trebui stabilit dacă contractele de privatizare au fost anulate acolo unde au existat cazuri de neexecutare. Anchetatorii vor trebui să stabilească modul în care a fost păstrată toată documentația privind controlul actual post-privatizare, dacă s-au efectuat verificările privind punerea în aplicare a contractelor de privatizare și dacă informațiile din registrele publice au fost actualizate în timp util. Domeniul de aplicare al auditului ar trebui să analizeze rapoartele de audit de la Oficiul Național de Audit și ce măsuri au fost luate pentru a respecta instrucțiunile date, se arată în comunicat. După 1989, activele statului bulgar au fost estimate la circa 40 de miliarde de dolari. Procesul de privatizare a fost rapid asociat cu corupția, din cauza suspiciunilor privind neregulile. Prin acest proces de anchetă a marilor fraude Bulgaria vrea să recupereze capi-

talul autohton pierdut, iar cei vinovați să plătească în fața legii. E o reparare morală de care România este departe.

Țara noastră a pierdut tot capitalul intern după 1990 prin privatizări frauduloase. Azi țara noastră după ce a predat resursele solului și subsolului și activele naționale marilor companii transnaționale la teelfoanele ambasadelor, nu mai are aproape nimic. Urmează să mai dăm portul Constanța la olandezi ca să se înmoaie Haga la intrarea noastră în Schengen pe modelul patentat de austrieci cu OMV-ul ca să-și dea acordul pentru intrarea noastră în UE la 2007? România se pare că are o clasă politică manevrată de servicii secrete care nu pun în primul rând interesul național pentru păstrarea patrimoniului economic și apărarea capitalului autohton, ci satisfacerea economiilor puterilor suzerane? Lumea a uitat că marile tunuri economice care s-au dat după 1990, care au dus la falimentarea intenționată a întreprinderilor de stat și oferirea resurselor naturale și subsolului companiilor transnaționale. Românii își mai aduc aminte cu nostalgie de ARO Câmpulung, Combinatul de la Galați, SC Ocna Mureș, IMGB, Combinatul siderurgic de la Călărași, fabrica de Rulmenți de la Bârlad, Electroputere Craiova, Industria chimică Mureș, Combinat sârmă Turda, ALRO Slatina, Combinatul de hârtie de la Turnu Măgurele, Hidromecanica Brașov și atâtea altele la care se mai adaugă minele puse pe butuci sau date la străini pe nimic. Să nu uităm de dispariția flotei române, a patra din lume. Intreprinderea Elba de la Timișoara este una dintre rarele cazuri din România în care o fabrică de pe vremea comunismului nu a fost transformată în fier vechi după 1990. Pământul agricol a ajuns, de asemenea, în proporție de 60 la sută în mâinile unor companii și firme străine.

Recuperarea patrimoniului economic românesc și a bogățiilor solului și subsolului poate reîncepe prin anchetarea de către parchetul general a marilor privatizări frauduloase de după 1990.

Fundațiile străine de „binefacere”, factor de risc pentru securitatea națională (1)

Corvin
Lupu

Lovitura de stat din decembrie 1989 a adus cu sine, în primele zile după asasinarea lui Nicolae Ceaușescu, o noutate în peisajul instituțional românesc: fundațiile de „binefacere” cu finanțare din străinătate. În sfârșit, românii vedeau cu ochii lor cum Occidentul plin de bunăvoință și prietenie dezinteresată, aduce bani în România pur și simplu ca să ne ajute. Adică, occidentalii veneau să ne dea bani „pe gratis”. Primul om care a venit în România, cu primul avion, după ridicarea interdicției de zbor și deschiderea spațiului aerian al țării, a fost George Soros. Spațiul aerian al României fusese închis mai multe zile de autorii loviturii de stat, ca să poată să-și rezolve nederanjați de nimeni problemele preluării puterii și să-i curețe pe cei care nu au trădat România alături de ei și nu s-au racordat agresivității serviciilor străine împotriva țării noastre.

George Soros, reprezentant al „poporului ales”, a fost primit de conaționalul său Saul Bruckner, deghizat în român sub numele de Silviu Brucan. Internetul păstrează și astăzi fotografiile ale întâlnirii lor când au pus bazele Grupului pentru Dialog Social, prima fundație finanțată din străinătate, în care aprox. 10% dintre membri ei au fost de etnie română, ceilalți fiind minoritari etnici, majoritatea minoritari ascunși sub nume românești. GDS-ul lui Brucan și Soros a devenit cea mai crudă poliție politică a intelectualității din România și cea care veghează și astăzi ca tinerilor noștri să li poată spăla creierele cât mai bine. Era doar începutul. Au urmat alte și alte organizații și fundații, granturi finanțate de cercetare, fonduri diverse pentru schimburi academice și finanțări în foarte multe direcții social-economice și cultural-științifice de acțiune. S-a început cu ideologia și apoi s-a trecut la înființarea fundațiilor cu interese economice. Într-adevăr românii au crezut că Occidentul chiar dă bani „pe gratis”... Poporul român a fost din nou neatent...

Puțini au fost cei care au recomandat prudență și au arătat că nimeni nu dă bani „pe gratis”, că în spatele fiecărui dolar

cheltuit în România se ascunde, mai în adâncuri sau mai la vedere, un interes. Cu cât banii sunt mai mulți, cu atât interesul este mai mare. Acești avertizori au fost imediat taxați ca fiind comuniști, eventual securiști, ceaușiști, sau naționaliști, acestui din urmă termen atribuindu-se, prin abuzarea înțelesului său pozitiv, conotații negative, chiar peiorative. Un cor admonestator, uneori asurzitor, a acoperit imediat pe avertizori, iar noile softuri ale poliției politice a noului regim, deservită de „puii” fostei Securități, i-a încadrat de îndată pe avertizori și ei au fost luați „în lucru”.

Un distins coleg profesor universitar și colaborator apropiat, fost decan la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca și câțiva ani profesor universitar asociat la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, venit aici ca să-mi ajute facultatea pe care o conduceam, a fost invitat, în 1995, în SUA, la o universitate foarte prestigioasă, dar care avea și alte misiuni de „formare” în România. Cu acest prilej, i s-a propus „o afacere”. Facultatea lui urma să primească suma de un milion de dolari, cu condiția să scoată toate orele de istorie din planul de învățământ al facultății!!! Istoria care conservă adevărul peste timp deranja foarte tare pe noii noștri „prietenii”, îndrumători, „binefăcători”, de fapt viitorii noștri stăpâni. Păi cum să faci Științe Politice fără să știi istorie, fără să cunoști rădăcinile evenimentelor și fenomenelor politice care se petrec astăzi? Istoria este regina științelor umaniste. Fără istorie nu se pot însuși temeinic nici Politologia, nici Relațiile Internaționale, nici Studiile de Securitate. Se poate face doar propagandă politică de slabă factură, ceea ce, din păcate, se face în cea mai mare măsură. Conducerea colectivă a facultății din Cluj și rectorul de atunci au acceptat oferta. Și clanțele de la uși au fost aduse din SUA, dar studenții n-au mai învățat istorie și au rămas cu un handicap profesional major. Se forma „omul nou”, homo europaeus, homo mondialus, homo globalus, sau cum să-i mai spunem.

O țară fără istorie nu are viitor!!! Atunci am înțeles că viitorul sună rău și că vom ajunge colonie. Am spus-o și studenților mei. Peste ani, în ultimul deceniu, mai mulți studenți au re-

cunoscut că în 1995 nu m-au crezut, dar astăzi constată că am avut dreptate. Le-am spus că aceasta este menirea unui profesor. Să spună adevărul, cât ar fi el de crud și să transmită mesaje care să dănuie peste timp, nu doar mesaje cu valabilitate conjuncturală, temporară.

Anii au trecut, România a aderat la NATO, la UE și s-a înscris să mășăluiască pe tot felul de „axe”, parcurs pe care și-a pierdut suveranitatea și independența națională și odată cu ele o mare parte din elite, din genele bune, acumulările și resursele de toate felurile. Economia românească a fost lichidată și înstrăinată și înlocuită cu o economie străină. La sfârșitul anului 2016, Institutul Național de Statistică ne-a anunțat că 88% din capitalul din România aparține străinilor, iar 12% aparține românilor. Nu etnicilor români, ci cetățenilor români, inclusiv străinilor care, din interese economice, și-au luat și cetățenia română. În condițiile în care toate resursele naturale ale României și jumătate din cel mai bun teren agricol al țării sunt exploatate de străini, am crezut că presiunea fundațiilor străine se va încheia și ea. Am sperat că și-au atins scopul și se opresc. Au reușit să facă din România o colonie pe placul lor. Dar, nici vorbă! Vin mereu alții... cu alte interese, dornici să pună mâna pe alte bogății ale țării, pe care le cunosc mai bine decât românii. Doar ei sunt cei care au pus mâna pe hărțile secrete cu resursele minerale, cu ajutorul mizerabililor lor complici interni, printre care au fost și unii etnici români.

Recent am fost solicitat de un apropiat al meu să dau niște relații referitoare la un teren de pășune alpină proprietate a familiei mele din Munții Făgărașului, la poalele vârfului Moldoveanu, pe Valea Viștea Mare. Astfel am auzit pentru a doua oară de o fundație germană care mișună de câțiva ani prin Țara Făgărașului și prin nordul județului Argeș. Mai auzisem despre această fundație cu câțiva ani în urmă, de la același apropiat al meu, când fundația era în curs de constituire.

Am aflat atunci că urmărește scopuri nobile de protecție a mediului, în special a pădurilor din Carpații Meridionali, dorește să conserve natura minunată a

României, să marcheze trasee turistice, să facă podețe peste râurile de munte, pe traseul potecilor turistice etc. Apropiatul meu mi-a relatat numai lucruri minunate despre această fundație. Cu experiența vârstei și a șanselor pe care le-am avut în viață de a înțelege operațiunile din spatele cortinei, am devenit curios. M-am interesat de această fundație și am găsit informațiile care mă interesează și m-am decis să le fac cunoscute și celor care nu au auzit de ele. O fac cu speranța, care moare ultima, că poate și românii vor găsi mijloace să-și apere puțina sărăcie care le-a mai rămas. Bogăția s-a dus deocamdată în mâini străine, dar puținul rămas românilor trebuie apărut.

Fundația se numește Conservation Carpathia. Ce nume frumos și cu conotații generoase! În 2 decembrie 2002, prin Încheierea nr. 16/AS a Judecătoriei Zărnești acestei fundații i s-a acordat personalitate juridică. Membrii ei fondatori sunt:

Johann Georg Wyss – cetățean elvețian, născut la 19.09.1935. Are o avere estimată de revista Forbes la 6,1 miliarde de dolari, în anul 2016 fiind pe locul 196 între cei mai bogați oameni ai lumii și pe locul patru între bogații Elveției;

Hedy Wyss, cetățean elvețian, sora lui Johann Georg Wyss, născută la 17.10.1940;

Douglas Rainsford Topkins – cetățean al SUA, născut la 20.03.1943, între timp, decedat în anul 2015. A fost fondatorul brandurilor de îmbrăcăminte The North Face și Esprit;

Kristine McDivitt Tomkins – cetățean al SUA, născută în 30.06.1950, soția lui Douglas Rainsford Tomkins;

Markus Fiedrich Jebesen – cetățean danez, domiciliat în Hong Kong, născut în septembrie 1962, director general al grupului de firme Jebesen&Co;

Paul Alexander Lister – cetățean al Marii Britanii, născut la 5.09.1962, fondatorul The European Nature Trust (TENT), moștenitorul unui imperiu al mobilei, Mulland Furniture Industries (MFI), vândut în anii 2000. Este finanțatorul documentarului „Wild Carpathia”;

Toby Nigel Bertram Aykroyd – cetățean al Marii Britanii, născut în noiembrie 1955, coordonatorul Wilderness Foundation;

Peter John Bennett – cetățean al Marii Britanii, născut în august 1954, fondator al fundației Rainforest Concern;

Manfred Johann Hell – cetățean german, născut în august 1956, cofondator al brandului de echipament outdoor Jack Wolfskin;

Horațiu Hanganu, cetățean român, născut în iunie 1977, devoalat de investigația jurnalistică a TV Antena-3, „În premieră”, ca fiind intermediar pentru retrocedări;

Barbara Promberger Furpass – cetățean al Austriei, născută la 10 aprilie 1974;

Cristoph Franz Johannes Promberger – cetățean german, născut în iunie 1965.

Scopul principal declarat al fundației este să creeze un Parc Național în Carpații de Sud ai României prin folosirea de fonduri publice și private.

Printre obiectivele fundației sunt și acelea să cumpere pășuni, păduri, să administreze flora și fauna sălbatică și să dobândească dreptul de extracție a mineralelor. Iată deci finalitatea acțiunilor fundației Conservation Carpathia.

De îndată ce a obținut drepturile legale de funcționare, Fundația Conservation Carpathia, prin SRL-uri comerciale subsidiare a început o campanie agresivă de achiziții de terenuri forestiere, în special în Pasul Rucăr, prin D a m b o v i c i o a r a , Dragoslavele, în zona barajului Pecineagu, parcul natural Piatra Craiului, Leaota ș.a. În demersurile sale, fundația a justificat dorințele ei de a achiziționare de terenuri montane prin remarki denigratoare la adresa românilor, „națiunea care dorește să se împroprietărească cu cele trei milioane de hectare de păduri, cu singurul gând de a le transforma în bani”.

Până la ora când am cules eu informații pentru prezentele rânduri, fundația achiziționase suprafața de 26.000 de hectare de pădure și pășune(!), cu complicitatea unor șefi de composesorate și ocoale silvice private.

- continuare pagina a 4 a -

- continuare din pagina 4 a -

Cu un tupeu ieșit din comun, FCC declară că ea cumpără zeci de mii de hectare de pădure numai pentru a o salva de la defrișare. Cât de proști ne cred și cât de proști sunt cei care îi cred pe ei. FCC și-a legalizat și un fond de vânătoare și a devenit membru în unele compozesorate de pădure, calitate în care are dreptul legal de a achiziționa terenuri de la alți compozesori. Fundația Conservation Carpathia a încercă, direct și indirect, prin forța autorității Ministerului Mediului și Pădurilor să obțină controlul asupra arealului Munților Făgăraș. La 25 iunie 2010, Ministerul mediului și Pădurilor a încheiat cu Ocolul Silvic Rășinari RA și cu Ocolul Silvic Izvorul Florii convenția de administrare nr. 7, prin care cele două ocoale silvice private au preluat în administrare situl Munții Făgăraș ROSCIO122 și aria piemont Făgăraș ROSPA0098. Cele două situri au o suprafață de 270.207 hectare și includ teritorii din județele Vâlcea, Sibiu, Brașov și Argeș.

Fundația Conservation Carpathia și-a manifestat interesul de preluare în administrare a siturilor „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș”, propunând, într-o primă fază, o asociere cu cele două ocoale private care au în administrare siturile. Ca urmare, prin Încheierea 1604/CC din 28.01.2014 a Judecătoriei Sibiu, s-a înființat Asociația Administrația Siturilor Făgăraș, având ca membri fondatori OS Rășinari RA, OS Izvorul Florii RA și Fundația Conservation Carpathia.

Această inițiativă a reprezentat o tentativă evidentă a Fundației Conservation Carpathia de a obține indirect influență și atribuții decizionale cu privire la administrarea celor două situri, dar autoritățile guvernamentale române au înțeles pericolul ca această fundație, prin complicitatea interesată a conducerii ocoalelor silvice private, să preia controlul asupra suprafețelor de pădure din Munții Făgăraș. Dar în legislația din mai multe state occidentale, cine stăpânește pădurile, are drept de exploatare și a subsolului acestora, iar legislația se poate mișca în această direcție și în Româ-

nia, țară care „trebuie” îndrumată să-și compatibilizeze legislația cu cea a mai marilor ei. Apoi, Munții Făgăraș dețin mari zăcăminte de mai multe feluri, inclusiv uraniu și alte resurse prețioase, care nu au fost niciodată exploatare, dată fiind tăria rocilor. Dar, tehnologia a avansat și acest fost impediment este unul ușor surmontabil în prezent și în viitor.

Interesul conducerii ocoalelor silvice private, la care m-am referit, s-a văzut în determinarea acestora de a se asocia cu Fundația Conservation Carpathia prin demersuri reglementate în justiție.

Ca urmare a sesizării intențiilor periculoase pentru viitorul Munților Făgăraș, Ministerul Mediului a refuzat acordarea dreptului de administrare a celor două situri, apreciind că aceasta se poate acorda doar de către minister și nu prin demersuri în justiție care să ocolească prevederile legii. În acest sens a redactată adresa nr. 15.827 din 27.06.2014 a MMSC. Refuzul a fost decis de ministrul Attilo Korodi, filiera maghiară din România nefiind doritoare ca acești occidentali să preia controlul asupra munților Transilvaniei, provincie pentru care ungerii au alte proiecte...

Această evoluție neprevăzută a determinat Fundația Conservation Carpathia să-și schimbe strategia și să se îndrepte împotriva celor două ocoale cu care se asociase. După schimbarea ministrului Attilo Korodi, fundația a făcut un lobby puternic pentru a determina Ministerul Mediului să rezilieze contractul de administrare a celor două situri „Natura 2000” încheiate cu cele două ocoale silvice menționate. În urma acestor demersuri, prin noul ministru, Grațiana Leocadia Gavrilescu, Ministerul Mediului notifică cele două ocoale (prin adresele nr. 3810 din 16.07.2014 și nr. 5557 din 23. 10.2014), iar prin adresa nr. 5557 din 14.01.2015 ministrul Mediului a anunțat rezilierea de drept a contractului de administrare nr. 7 din 25.06.2010.

La 28.01.2015 OS Rășinari RA și OS Izvorul Florii RA au contestat măsura rezilierii. Prin procedura prealabilă, ocoalele au explicat cu dovezi că și-au îndeplinit absolut toate obligațiile impuse, în mod succesiv, prin contract, de către Ministerul Mediului. În

plus, s-a evidențiat implicarea administratorilor siturilor „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș”, cofinanțat prin Programul Operațional Sectorial Mediu 2007-2013, în valoare de 17.225.594 lei, deci aprox. patru milioane de euro, proiect aflat în implementare. În urma acestui proiect a rezultat un plan de management al siturilor, situat, conform unei surse din Ministerul mediului, în top trei planuri de management de calitate, întocmite la nivel național.

Soluționarea litigiului între cele două ocoale silvice private și Ministerul Mediului a fost atribuită Curții de Apel Alba Iulia. La termenul din 4.09.2015, în proces a fost admis ca intervenient Fundația Conservation Carpathia (FCC), dar nu alături de foștii ei asociați, ci pentru a susține „argumentele” Ministerului Mediului.

Cererea în vederea obținerii calității de intervenient în proces a fost argumentată deosebit de interesant, devoalând intențiile reale ale Fundației Conservation Carpathia. Astfel, fundația își argumenta drepturile prin calitatea de mare proprietar de fond forestier pe raza județului Argeș, în zonele limitrofe ale siturilor „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș”. Fundația arăta în cerere că „se creează posibilitatea atribuirii siturilor către alt administrator și posibilitatea ca pe viitor ea să poată participa la procedura de atribuire în administrare a siturilor Făgăraș”, arătând că deține logistica necesară activităților de administrare în arii protejate, iar când Ministerul mediului va organiza o nouă procedură de încheiere a unui nou contract de administrare a siturilor „FCC are deja asigurate și pre-aprobate sursele de finanțare necesare”.

Instanța Curții de Apel Alba Iulia înțelege întregul fenomen și lupta acerbă din spatele cortinei pentru stăpânirea Munților Făgăraș și anulează notificările de reziliere și rezilierea de drept ale Ministerului Mediului, apreciate ca fiind arbitrare și excesive, bazate pe repetate ordonanțe ale Guvernului cu privire la acest aspect, care au creat norme juridice care nu sunt clare, previzibile, precise și inteligibile, încălcând în acest fel principiile securității juridice și al

încederii legitime.

Dar Fundația Conservation Carpathia este foarte puternică și nu a renunțat la lupta pentru acapararea Munților Făgăraș. Odată cu numirea „guvernului meu”, condus de agentul Dacian Cioloș, membrii ai fundației sunt numiți la conducerea Ministerului Mediului!!! Ministru este numită Cristina-Daniela Pașca Palmer, iar secretari de stat sunt numiți Erika Stanciu și Viorel-Traian Lascu, care se autosuspendă temporar din calitatea de membrii ai Fundației Conservation Carpathia, dar nu demisionează nici unul.

Noua conducere a Ministerului Mediului nu ia nici o măsură de punere în aplicare a sentinței definitive a instanței, în ciuda solicitărilor oficiale în acest sens a Administrației Siturilor „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș” care nu puteau să-și îndeplinească obligațiile de administrare a siturilor. În cele din urmă, ignorând decizia Curții de Apel Alba, conducerea Ministerului Mediului a decis că nu mai recunoaște calitatea de administrator a celor două situri.

La 14 septembrie 2016, Guvernul Dacian Cioloș aprobă un Memorandum cu privire la crearea Parcului Natural Munții Făgăraș. De observat că Guvernul Cioloș nu a emis o ordonanță sau o lege, care pot fi contestate în contencios administrativ, ci un Memorandum, care nu poate fi supus formelor legale de contestare. În acest document se specifică și modul de constituire a parcului Național Munții Făgăraș, prin „inițierea unei oferte de colaborare pe bază de voluntariat public privat în vederea colaborării cu diverse organizații de mediu care doresc să sprijine pe termen lung constituirea parcului național”. Memorandum-ul stabilea și termenul de înscriere pentru colaborare cu Guvernul României, care a fost octombrie 2016. La ora respectivă, singura fundație care avea un asemenea obiectiv asumat era Conservation Carpathia, iar în luna rămasă alte organizații nu mai aveau timp să se înființeze sau să-și modifice statutul în instanță.

Siturile „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș” au solicitat guvernului României anularea/retragerea/denuș area Memorandumului cu

privire la crearea Parcului Natural Munții Făgăraș, aprobat de Guvernul României la 14 septembrie 2016.

În jurul problematicii proiectului de înlocuire a Administrației Siturilor „Natura 2000 Munții Făgăraș” și „Piemontul Făgăraș” cu o administrare de către Fundația Conservation Carpathia a Munților Făgăraș s-a declanșat o adevărată luptă. Susținătorii administrării Munților Făgăraș de către această fundație străină își bazează argumentația propagandistică, susținând că cei care se opun străinilor sunt cei care vor să taie „ras” pădurile Făgărașilor, cei care vor să vâneze toate trofeele faunei care a mai rămas în viață și care vor să facă din Transfăgărașan un mare talcioc.

Dar, stimați cititori, hoția trebuie să fie oprită de prin acțiunile magistraților și ANAF-ului, pe care îi invităm respectuos să abandoneze poliția politică mizerabilă pe care o practică de mai mulți ani și să treacă la treaba pentru care sunt investiți de lege.

Oare trebuie să dăm România în întregime străinilor din cauză că unii români fură și cei îndrituiți nu i-au măsuri? Asemenea sugestii/susțineri/demersuri sunt adevărate ofense aduse minimei inteligențe a poporului român. Adică românii nu sunt buni să-și păstreze țara pentru că sunt hoți, așa că hai să dăm țara străinilor, care s-au dovedit mult mai corupți decât românii, doar că au tupeu mare și „hoții strigă «hoții»”, iar guvernul român, aflat sub presiunea euro-atlantică, pe de o parte și a statului paralel intern, pe de altă parte, nu-și poate exercita suveranitatea pentru a lăsa România, atâta cât a mai rămas, românilor. Fundația Conservation Carpathia joacă dur. Ea a dat în judecată Federația proprietarilor de păduri și pășuni din România, NOSTRA SILVA și i-a cerut daune materiale pentru că i-ar fi stricat imaginea! Tupeu nu glumă! Românii nu mai au voie în țara lor să critice intrușii străini veniți după bogățiile noastre.

(va urma)

Să trecem Carpații înainte de fi smulsă și ultima frunză a celui din urmă gorun...

Cezar Adonis
Mihalache

Asemenea vorbe nu le spui când încă nechezi a visare după castelele de nisip! Așa ceva nu rostești nici măcar în clipa în care îți pare că ai pus ceva mai mult de un vârf de cizmă iredentistă pe grumazul pământului la care jinduești! Astfel de declarații le faci în clipa în care acel ceva nu mai este doar parte a unei fantasmagorii... Când știi că se numără, nu sferturi de veac, nici măcar decenii și poate nici ani până la declararea oficială a celui „ceva”...

În acest fel vorbești când nota de posesiune își așteaptă poate ultimul punct pe pagină și când îți permiți să devii „tranșant”. Când nu mai este nevoie să fii arțagos, provocator, să stai să demon-tezi plăcuțe pentru a pune inscripțiile tale, să muți, să dărâmi, să batjocorești monumente, să ponegrești memoria Eroilor Națiunii la sânul căreia te-ai hrănit până ai devenit acel vrej de iederă otrăvitoare ce sugrumă ființa care ți-a dat naștere și rost...

Interviul dat „Europei libere” de către numitul asztalos csaba, președintele CNCD, este mai dur decât o declarație oficială de agresiune din partea unui stat vecin. Și nu are nicidecum acel aer paranoid al extremistului de mucava care flutură steaguri

cu ungaria mare, care lipește abțibilduri sub geamurile unui stat indiferent, care spânzură simbolistic personajele istorice ale neamului pe care îl vrea dat la o parte. Sunt cuvintele neoficiale care preced acel ultim comunicat oficial pe care îl știm că va veni, pe care își știam de atâta timp că va veni, dar nu am pus nici măcar o margine de talpă în prag.

Rezumând un interviu ce va rămâne în istoria budapestană a neorevizionismului ca act declarativ premergător al Trianonului 2020, esența este una singură... Nu este o avertizare, nici o atenționare sfidătoare, nici o provocare... Ci „fundamentarea” argumentativă pentru ceea ce va urma. Pentru că de acum doar se corectează „la literă” textul unei rezoluții...

„Am cerut și nu ne-ați dat, așa că a venit statul ungar și a făcut. Și facultăți în limba maghiară, și oficine de presă, și tot ce am avut nevoie... Și s-a făcut asta de peste un deceniu, la vedere, iar Statul Român nu s-a opus!”... Acesta va fi miezul unei rezoluții ce va rupe mirări din partea noastră... Apoi ne vom întoarce la ale noastre... Lăsând „statul de rudenie, Ungaria” (de rudenie cu ei, desigur!), cum îi spune duios acest nemernic oficial al Statului Român, asztalos csaba, președinte al celui, nu „Consiliu Național”, ci Consiliul Maghiar de Combatere a Discriminării, să facă

tot ce a poftit, pentru ca „Ungaria să preia din atribuțiile Statului Român în Transilvania”.

Și nu sunt vorbele unui oficial de la Budapesta, ale vreunui radical din Transilvania, ci ale unui demnitar al Statului Român! Care lasă un reper de consemnare pe golul nepăsării, indiferenței, lașității, ipocriziei, fariseismului și trădărilor clasei politice de la noi, exact așa cum „Ungaria ocupă locul lăsat liber de România în Ardeal”, „construind o identitate națională pe un teritoriu”...

Iar așa ceva este evident că precede mai mult decât șarja de asalt mediatic al anului de „apogeu” al Trianonului 2020... Mai mult decât bățul în gard pe care îl tot zgândără Departamentul Trianon de la Budapesta... O asemenea construcție îmbracă „scheletul” de idei al unei ciorne de rezoluție de afirmare a identității maghiare în Bazinul Carpatic, dusă în Parlamentul European pentru a justifica o acțiune la care Europa nu va avea timp să privească. Sau va privi în altă parte pentru nu deranja aliatul Ungariei, Rusia, căci frigul din propriile case este mai important decât răceala de indiferență a unei țări ce și-a neglijat singură, ba, adesea a și înfierat, obligațiile sale ca Stat Național, Unitar, Indivizibil... O asemenea însăilare declarativă este mai mult chiar

decât cererea de protectorat al Ungariei asupra Transilvaniei făcută de laszlo tokes... Este acel ultim sfert de ceas al mutării unui ultim pion de pe tabla de șah...

Personajul asztalos csaba și-a îndeplinit misiunea, punctând oficial, ca oficial al Statului Român (!), pretențiile Ungariei... Ce se va întâmpla cu el de acum încolo nici nu va mai conta... Va conta doar cea ultimă reacție a Statului Român...

Care, fie va privi discret în altă parte, lăsând loc acelei ultimei acțiuni pe care Ungaria o va întreprinde când noi nu vom mai avea nici voce să ne jelim nedeșteptarea din somnul rațiunii, fie se va trezi! Pentru că, de acum nu se mai poate auzi decât cadența de marș! Fie vom tropăi noi, trecând Ardealul cu batalioanele recuperării Demnității pe care am lăsat-o pradă trădării, fie vom asculta în Ardeal ceardașul neorevizionismului neogrofilor.

Și nu mai există acel timp „de așteptare”, „de chibzuință”, de fapt, de tergiversare. Acum va fi acel „Acum ori niciodată!”.

Ce trebuie să facem? (Și trebuie să dispară din mentalitatea noastră tânguitorul „Ce putem face?”)... Avem soluțiile chiar din această declarație a rudeanului statului „de rudenie, Ungaria”! Tot ce „a venit Budapesta și a făcut” trebuie demontat până la ultimul

șurub... Și nu, nu există o cale „a diplomației”! Pentru că dacă vom aștepta clipa în care Ungaria va solicita oficial ceea ce ne facem a nu pricepe că va cere, cu rezoluție, la nivel UE, sau va întreprinde poate direct, „crimerizând” Ardealul, eventuala chemare a ambasadorul Ungariei la sediul MAE va fi fără rost...

Da, rămâne o singură întrebare pe care trebuie să ne-o punem noi, privind în ochi fariseismul, ipocrizia, indiferența, nepăsarea, trădările, vânzările a trei decenii: „Suntem pregătiți?”... Pentru că, de partea cealaltă, ei așteaptă „nu cu arma secuiască la picior”, nici în poziție de „asalt”, ci gata de a prelua acelor competențe ce vor curge din rezoluția europeană construită pe felul în care Statul Român și-a cedat rând pe rând atribuțiile în Ardeal.

Și da, trebuie pus pumnul în gură și acelora care, prostiți, manipulați, lipsiți de viziune sau frustrați din durerea de a nu fi fost nicicând mai mult decât pionii din cutia cu piese ciobite, tot sugerează un „roexit”! Căci un „roexit” în care Ardealul să joace, firește, cartea Scoției, rămânând în UE dimpreună cu aparenta teribilistă Ungaria, cea, din nou aparent, neagreată de Germania ori Franța de dincolo de verile europene, ar fi chiar ultima piuneză...

Nu vă lăsați păcăliți!

tru orice om normal ar părea o glumă proastă. Dar, nu! Nici urmă de haz.

Spectacolul la care asistăm uluiți, regizat în cabinetele bine capionate ale palatului Cotroceni, reprezintă un serios demers politic. O mișcare coordonată la nivel de țară. Mai mult, este o tentativă politică, un obiectiv strategic extrem de important pentru scornitorii săi, dar și pentru noi, victimele colaterale ale acestei isterii. În mintea actorilor de conjunctură distribuiți în acest spectacol grotesc, ceea ce se întâmplă a devenit un „ceva” primordial, singura opțiune între existența și dispariția României! Un ceva grandios. Un ceva care adună, ca matca unui fluviu apele dezlănțuite, întreaga voință politică românească! Și acest ceva, numit din vârful buzelor „alegeri parlamentare anticipate”, a devenit, în mintea politicianului ajuns în ultimul hal de degradare, singura posibilitate ce le-a mai rămas românilor pentru a schimba în bine soarta României...

Câtă idiotenie! În fond, pentru orice minte normală, nu-i decât un „ceva” atât de absurd prin inutilitatea sa (alegeri cu câteva luni înainte de alegeri!) încât ar îndemna la chicotelii până și pruncii cu laptele mămicii la guriță. Din momentul în care le-a intrat în scâfârlie prostia asta, pentru ei nu mai contează nimic altceva.

Nici că se fac de râs ori de câte ori susțin cu patosul demn de un lucru serios această absurdă imbecilitate. Nici că se încalcă, în același timp, legea, voința Parlamentului, bunul simț și Constituția României. Nici că aruncă țara într-o criză politică inventată special pentru atingerea acestui scop. Nici că această criză afectează și va afecta pentru o lungă perioadă de timp tot ce înseamnă buna funcționare a statului român: buget, infrastructură, sănătate, salarii, pensii, apărare, dezvoltare economică, inflație etc.

Nu mai contează nici că absurditatea acestui demers oripilează societatea, că răd în hohote străinii de noi, că în acest mod ieșim din Europa și ne îndreptăm cu viteză maximă spre Africa tribală. Și cum să nu ne îndreptăm spre sălbăticia africană dacă cel care a regizat acest joc este tocmai acela care, teoretic, are în mâini soarta țării și care, în loc să fie umil în fața poporului său, se comportă asemenea un șef de trib din junglă cu supușii săi? Parcă pentru a-și confirma demența, participanții la joc, aflați acum la guvernare, se străduiesc să se trântescă ei pe ei de la putere.

Ca într-un film pentru proști, un prim-ministru, alungat din guvern împreună cu liota miniștrilor săi, este desemnat a doua zi să preia gu-

vernarea de către un președinte de țară orbit de ură și plin de țâfna pe care crede el că ar trebui s-o poarte un „conducător” de țară. Privindu-l, așezat țănoș în spatele pupitrului prezidențial și emanând ineptii cu seninătatea unui copil neștiutor, îți vin în minte cuvintele spuse de înțeleptul Esop cu două milenii și jumătate în urmă: „Cu cât e mai mică mintea, cu atât e mai mare îngâmfarea”. În seria următoare a aceluiași film (fiindcă se preconizează a se pune în scenă vreo trei episoade), fostul, interimarul și viitorul prim-ministru, adunați cu toții în aceeași persoană voioasă și mândră de ceea ce i se întâmplă, își adună șleahta de miniștri abia destituiți spre a-i duce încolonați la Cotroceni. Pentru o a doua miruire. Pe drum, se roagă de toți cei pe care îi întâlnește în calea sa ca, poimăine, la vot, să nu cumva să greșească și să nu-l trântescă din nou de la putere. Mai mult, pentru a se convinge că niciunui dintre aliați nu-i va trece prin minte să-i voteze cumva guvernul, el organizează întâlniri cu această temă și parafează înțelegeri în chiar palatul guvernamental...

Priviți-i cu atenție! Nu vă lăsați înșelați de aparențe! Nu vă lăsați păcăliți de vocile mieroase, de promisiunile poleite, de dragostea pe care

v-o declară! Dincolo de ele, veți descoperi o înfricoșătoare foame de putere și o infiorătoare indiferență față de ceea ce se întâmplă cu țara. O foame de putere care îi orbește, care îi transformă în fiare turbate. O dorință de putere care îi face capabili de orice. Pentru a o potoli, sume amănabile sunt dedicate imaginii lor, imaginii partidului lor. Destinate spectacolului. Hărăzite stăpânirii dexterității de a minți cât mai convingător. Din motive de ne explicat, noi, poporul, ne facem că nu pricepem. Îi votăm în continuare, ca orbeții, pe aceiași impostori. După decenii de minciună ne prefacem că nu le vedem comportamentul duplicitar.

Nici chiar șirul lung al deziluziilor nu ne-a deschis ochii asupra grozăviilor de care pot fi capabili atunci când pierd puterea și, mai ales, asupra răului pe care ni-l pot face atunci când o câștigă.

Ca și cum poporul n-ar exista, pe ei nu-i interesează cetățeanul, alegătorul. De ce? Fiindcă s-au învățat ca noi să înghițim pe nemestecate măgăriile lor, să tăcem și să nu-i pedepsim niciodată.